

ସଂସାର ଚିତ୍ର

ସେଦିନ ରାତିରେ ସମସ୍ତେ ଖାଇ ସାରି ଉଠିଲା ବେଳକୁ ପୁଅ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ମା' କହିଲା- 'କାଲି ବୋହୂରୁ ସାବିତ୍ରୀ ପୂଜା ପାଇଁ ଶାନ୍ତି ଆଉ ଫଳମୂଳ ନେଇ ଆସିବୁ, ହେଲା ।'

ଶାନ୍ତିର କଥା ନ ସମ୍ଭବ୍ ଚିହ୍ନିକି ଉଠିଲା ବୋହୂ ।

- 'ସେ ସୁଆରିଆ କଥା ରଖିଦିଅ । ସବୁ ଖାଲି ଉପରେ ଉପରେ । ପଇସା କୋଉଠି ହେଉଛି ସେ ଭଲ ଶାନ୍ତି ଖଣ୍ଡ୍ୟ ମଣିଷ ପିଞ୍ଜିବ ?'

- 'ମୁଁ କ'ଣ ମୋ ପାଇଁକି କିଛି କରୁଛି କି ? ମଣିଷ ଭଲକଥା କହିଲେ ଆଜିକାଲି ଖରାପ ପରା... !'

ଅରଣା ପିଣ୍ଡାକୁ ଆଉଟି ବସି ସବୁ ଶୁଣୁଥିଲା ପୁଅ ।

- 'ଘରେ ବସି ଦି' ଗୁଣ୍ଡା ଠୁଳି ଦଉଡ଼ ତ, କିଛି ଜଣା ପଡୁନି ଦିହକୁ ।' ଶାନ୍ତି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପୁଣି କଥା ବାଜିଲା ବୋହୂ ।

- 'ମୁଁ ତ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଖିରେ କଣ ! ସବୁ ଖାଇ ଯାଉଛି । ଘରେ କ'ଣ କିଛି କାମ କରୁଛି ? ତା'ହେଲେ ମୁଁ ଏଥର ଯିବି ମୂଳ ମଜୁରୀ କରି । ହେଲା !' ଗୁଣ୍ଡାଗୁଣ୍ଡା ଶାନ୍ତି ।

ମା'ର ଚଟା ଗଳାରେ ଚମକି ପଡ଼ିଲା ବରଜ ।

- 'କାଲି ଠାରୁ ଦୋକାନରେ ଯାଇ କାମ କରିବୁ ହେଲା !' ସମସ୍ତେ ଶୁଣି ପାରିଲା ଭଳି ମାଆ ଶୋରଧୁବା ଘର ଦୁଆର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବନ୍ଦ ପାରିବେ କହିଲା ଯାଇ ପୁଅ । ଏତିକି ଶୁଣି ବୋହୂ ପୁଣିରେ ଫୁଟି ଉଠିଲା ବିକର୍ଯ୍ୟର ହସ ।

ପର ଦିନ ସକାଳୁ ପୁଅ ବିଛଣା ଛାଡ଼ିଲା ବେଳକୁ ମା' ଉଠି ରୁପୁ ଚାପୁ ଚାଲି ଯାଇଥିଲା ଗାଁ ସେମୁଣ୍ଡରେ ଥିବା ପୁଅର ବାଟକୁ ଯାଇ ଦୋକାନକୁ । ଦୋକାନ ଭିତର ଏବଂ ବାହାର ପରିଷ୍କାର କରି, ପାଣି ଆଣି ସାରି କୋଇଲା ଅଞ୍ଚଳ ଲଗାଇ ସାରିଲା ବେଳକୁ ପୁଅ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା

ସୁଦର୍ଶନ ମହାପାତ୍ର

ସେଇଥିପାଇଁ କାଲି ରାତିରେ କହିଥିଲି ତୁ ଦୋକାନରେ ଯାଇ କାମ କରିବୁ । ଖାଲି ତୋ ବୋହୂ ଜାଣୁ ଯେ ତୁ କାମ କରୁଛୁ ବୋଲି । ରାହାବାଳାଟା ଟିକେ ଶାନ୍ତିରେ ରଖେଇ ଦେଉନି ।

ମାଆ ଅବିଶ୍ୱାସ ଆଖି ନେଇ ଚାହିଁଥିଲା ପୁଅକୁ ।

- 'ହେଲେ...ତୋର ଏଠି କିଛି କରିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ଏବେ ଟିକେ ଶାନ୍ତିରେ ଖାଆ ମାଆ ।' ଅନୁନୟ ହେଲା ଭଳି କଣ୍ଠରେ କହିଲା ପୁଅ ।

ପୁଅ ତା'ର ବଦଳି ଯାଇନି କିମା... ! ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ମାଆ ।

ତା' ଆଖିରେ ଶୋଭା ପାଉଥିଲା ସମୁଦ୍ର ଖୁସିର ଲୁହ... !

କୁଞ୍ଜବିହାରୀ ଲେନ, କଟକ
ମୋ-୯୪୩୮୮ ୧୭୫୫୪୨

ଗୋଟେ ବାପାର ମନ

ସେଦିନ ପପୁ ରଜ ସଂକ୍ରାନ୍ତିର ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଘର ପାଖ ଅଷ୍ଟିଆ ବଜାରକୁ ଯିଲାମାନେ ଖାଲି ସୋଡ଼ ପିଠା ନ ଖାଇ ସେଥିରେ ସୁଗୁନି ନିଗାଇ ଖାଇବାକୁ ଅଝଟ କରିବାକୁ କିଣିବାକୁ ଯାଇଥିଲା । ପର୍ବରେ ପିଠା ଓ ମିଠା ଅଭାବ ନ ଥିବାରୁ ଦୋକାନୀକୁ କେବଳ ସୁଗୁନି ଟିକେ ମାଗିବାକୁ ନିଜର ଇଚ୍ଛା ନ ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଦେବାକୁ ହସି ଦେଇ କହିଥିଲା । ଦୋକାନୀ ତେଲ ଭାଜି ଜିନିଷ ନ କିଣିଲେ ଦେବ ନାହିଁ ସିଧା ମନା କରି ଦେଇଥିଲା । ସେ ଏପରି କଥା ଶୁଣି ବିନା ଦ୍ୱିଧାରେ ନମ୍ର ସ୍ୱରରେ ଯାହା ତୁମର ଇଚ୍ଛା କହି ସେଠାରୁ ଚାଲି ଆସିଥିଲା ।

ଦୋକାନୀର ମନକୁ କ'ଣ ଆସିଲା କେଜାଣି ପଛରୁ ନେବାକୁ କହିବାକୁ ପପୁ ତା ଠାରୁ ଯାହା ମାମ୍ ହାତରେ ଧରାଇ ଘରକୁ ନେଇ ଆସିଥିଲା । ଘରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ତାକୁ ଘଟିଥିବା ଘଟଣା ଭଲ ନ ଲାଗିବାରୁ ସବୁ କଥା ଖୋଲି ପରିବାର ଆଗରେ କଣ୍ଠାଉ ଥିଲା । ସମାଜରେ ପରିବାର ଲୋକ ସ୍ୱାଭିମାନର ସହିତ ଜୀବନ ବିତାଇ ଥିବାରୁ ସେ ଦେବାକୁ ପ୍ରଥମରୁ ମନା କରି ଅପମାନିତ କଲା ପରେ ତା ଠାରୁ କାହିଁକି ଆଣିଲୁ ବୋଲି ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଚାହିଁ ରହିଥିଲେ । ପପୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ମନରେ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ମାରିଥିବା ଭାବନାକୁ ଦୂର କରିବା

ସତ୍ୟନାରାୟଣ ପ୍ରଧାନ

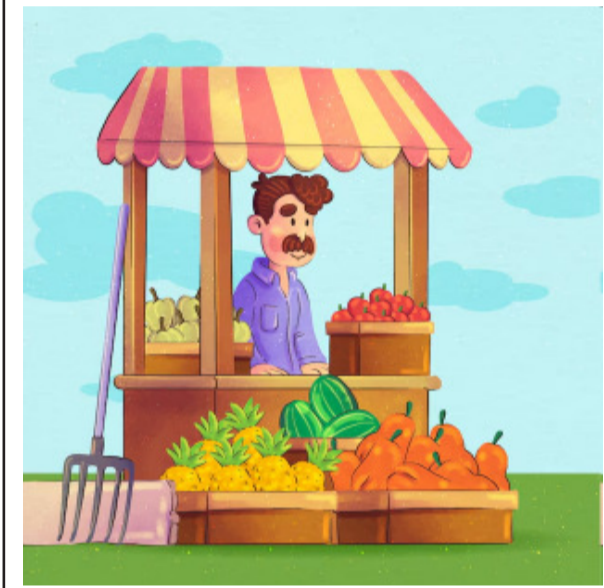

ନିମନ୍ତେ ସେ ଦୋକାନୀ ଠାରୁ ଯାହା ଶୁଣିଥିଲା ଅନ୍ୟ କେହି ହୋଇଥିଲେ ଯେତେ ପଛରୁ ଚାକିଲେ ମଧ୍ୟ ନ ନେଇ ଚାଲି ଆସିଥାନ୍ତା । ଖାଲି ହାତରେ ଫେରି ଆସିଥିଲେ ପିଲାମାନେ କୌଣସି କଥା ବୁଝି ନ ପାରି ରଜ ଭଳି ପର୍ବରେ କିମା କଟା କରିଥିଲେ ମଣିଷ ହିସାବ ଅପେକ୍ଷା ଗୋଟେ ବାପାର ମନ ଯାଇଥିଲା ବୋଲି କହି ଦେଇଥିଲା ।

ବାପା ହେବା ପରେ ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଳନ କରିଥିବାରୁ ସମସ୍ତେ ହସି ପକାଇ ସାବାସ ଜଣାଇବାରେ ମୋଟେ ବିକଳ କରି ନ ଥିଲେ । ସେ ସମୟରେ ପପୁ ଟିକେ ମୁରୁକି ହସି ଦୋକାନୀକୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଇ ଆସିବା କଥା କହିବାକୁ ଭୁଲି ଯାଇଥିଲା ବୋଲି କହି ଦେଇଥିଲା ।

କିଲ୍ଲା - ଯାଜପୁର,
ପିନ୍-୭୫୫୦୨୩,
ମୋ - ୯୧୭୮୩୧୩୧୫୪

ଅମୃତଭଣ୍ଡା

ହଇ ହେ... ଶୁଣୁଛୁ ବି... ଏତେ ଗୁଡ଼ିଏ କଥା ଅମୃତଭଣ୍ଡା କ'ଣ ପାଇଁ ଆଣିଲା ? କିଏ ଖାଇବ ? ତୁମେ ତ ଜାଣିଛ ତ.. ମୋତେ ଭଣ୍ଡା ପସନ୍ଦ ନାହିଁ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଭଣ୍ଡା କଥା କହିଲେ ଡେଉଁଛନ୍ତି । ଏତେ ଗୁଡ଼ିଏ ଭଣ୍ଡା କ'ଣ କରିବା ? ପତ୍ନୀ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ବିରକ୍ତ ହୋଇ କହୁଥାଆନ୍ତି ।

ଆରେ ! ଭାଗ୍ୟବତୀ... ଏହାକୁ ତରକାରୀ କରିଦିଅ, ତାଳାମାରେ ପକାଅ ନଚେତ୍ ଆସିଲା କରିଦିଅ ।

ମୁଁ ଜାଣି ପାରୁନାହିଁ, ତୁମକୁ କେତେଥର ମନା କରିଛି । କଥା ଅମୃତଭଣ୍ଡାକୁ ଘରେ କିଏ ପସନ୍ଦ କରୁ ନାହିଁ । କାହିଁକି ଆଣି ଅଜାଆରେ ଗାଳି ଶୁଣୁଛ, ଏପଟେ ଫିଙ୍ଗା ହେଉଛି ।

ସ୍ୱାମୀ କହିଲେ... ସତରେ କଣ ? ତୁମକୁ ଅମୃତଭଣ୍ଡା ତରକାରୀ ଆଣିବା ପସନ୍ଦ ନାହିଁ, ପିଲାମାନେ ସବୁକୁ ଆସିଲା କଲେ ଖାଇଦେ ନାହିଁ ।

ଲଳିତ ମୋହନ ମିଶ୍ର

କଥା ଅମୃତଭଣ୍ଡା ଘରେ କେହି ପସନ୍ଦ କରୁନଥିବା ବେଳେ ଅଯଥାରେ କାହିଁକି ଏତେଗୁଡ଼ିଏ ଭଣ୍ଡା ଆଣିଲା, ମୁଁ ବୁଝୁନାହିଁ ? ପତ୍ନୀ ଅଧିକ ବିରକ୍ତ ହୋଇ କହିଲେ ।

ମୁଁ ତୁମକୁ ଗୋଟିଏ ସତ କଥା କହିବି, ଭାଗିବ ନାହିଁ ତ... ? କ'ଣ ହୋଇଛି କି... ମୁଁ ଖୁଲି ସାରି ଘରକୁ ଫେରୁଥିଲି, ରାନ୍ଧା କଡ଼ରେ ବୁଡ଼ାଟିଏ କଥା ଅମୃତଭଣ୍ଡା ବିକି କରୁଥିଲା । ସେ ଜଣେ ମହିଳାଙ୍କୁ କହୁଥିଲା, 'ଭଉଣୀ ! ଅମୃତଭଣ୍ଡା ତକ ନେଇ ଯାଅ । ତୁକୁ ଦିନ ହେଲା ମୋ ଘର ବୁଲି ଜଳି ନାହିଁ । ଏହାକୁ କମ୍ ଦାମରେ ନେଇ ଯାଆନ୍ତୁ । କିନ୍ତୁ ବୁଢ଼ା ଯାହା କହିଲେ ବି କେହିହେଲେ ତାର ଅମୃତଭଣ୍ଡା କିଣିଲେ ନାହିଁ । ମୋର ତା ପ୍ରତି ଦୟା ଆସିଲା । ମୁଁ ବୁଝାକୁ ପଚାରିଲି

ଲଳିତ ମୋହନ ମିଶ୍ର

- ମା' ଆପଣ ଏହି ଅମୃତଭଣ୍ଡାକୁ କେତେ ଚକାରେ ଦେବେ ? ସେ କହିଲା, 'ପୁଅ ! ତୁମେ ଯାହା ଦେଉଛ ଦିଅ । ଭଗବାନ ତୁମକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିବେ । ମୁଁ କ'ଣ କରିପାରିବି ପୁଅ, ମୁଁ ବହୁତ ଗରିବ ନୋକ । ଘରେ ଦୁଇ ଚାରିଟି ଅମୃତଭଣ୍ଡା ଗଛ ଅଛି । ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛନ୍ତି ମୋ ଜୀବନଧାରଣର ସାହାଯ୍ୟ । କିଛି ଦିନ ତଳେ ପାଚିଲା ଅମୃତଭଣ୍ଡା ବିକି କରୁଥିଲି । ସେଥିରେ ଦୁଇ ଖଲି ଚୁଲୁ କରୁଥିଲି । କିନ୍ତୁ ଏବେ ପାଚିଲା ଅମୃତଭଣ୍ଡା ସରିଲା । କଥା ଭଣ୍ଡା ଲୋକ ନେବାକୁ ସେତେ ଆଗ୍ରହୀ ନୁହଁନ୍ତି । ଘରେ ମୋର ଛୋଟ ନାହୁଣାଟିଏ । ଘରେ ଦୁଇ ଦିନ ହେଲା ଭୋକିଲା । ଦୁଇ ବର୍ଷ ତଳେ ପୁଅ ବୋହୂ ଜଗତରେ ଚାଲିଗଲେ । ସେବେଠାରୁ ମୋର ସାହାଯ୍ୟ ହୋଇଛି ଏହି ଅମୃତଭଣ୍ଡା ଗଛ । ତାକରି ଦ୍ୱାରା ଜୀବନ ବିତାଉଛି । ମୁଁ ଶହେ ଚକାରେ ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ଅମୃତଭଣ୍ଡା କିଣିଲି । ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ତର ତର କଥାରେ ପତ୍ନୀଙ୍କ ଆଖିରୁ ଅଜାଣତରେ ଲୋତକ ଝରି କପୋଳ ଦେଇ ବୋହି ଆସିଲା । ପତ୍ନୀ ଲୋତକାତୁ ଠେରେ କହିଲେ, 'ଓହ ! ଗରିବ ଅସହାୟ ବୁଢ଼ାଟିକୁ ଶହେ ଟଙ୍କା ବନ୍ଦୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଦେଖାଆନ୍ତୁ... ସେମାନଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦ ଆମକୁ କେତେ ଚକା ଦେବ... । ଏହା ଶୁଣି ସ୍ୱାମୀ ନିର୍ବାକ ହୋଇ ପତ୍ନୀଙ୍କୁ ଚାହିଁ ରହିଥିଲେ...

ଅରବିନ୍ଦ ନଗର, ଲୋକ୍ଷତପଡ଼ା,
ନୟାଗଡ଼, ମୋ-୯୪୩୭୭୮୫୮୭

ଗହଣା ବାବୁ

ମନଟା ଭଲ ଲାଗୁନି । ଖଟଟା ଉପରେ କାଠଗଡ଼ ଭଳି ପଡ଼ିରହିଥିଲେ ମିସେସ ମହାନ୍ତି । କାହା ପାଇଁ ଦାୟିତ୍ୱ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ ସିଏ ଯେତେ ବାଟରେ ଚାଲେଣି । ଘରକାମ ତ କେବେ ହାତରେ କରିନାହାନ୍ତି । କେବଳ ରନ୍ଧାବତ୍ତା ତଦାରଖ ଟିକେ କରୁଥିଲେ, ତା' ବି କିଛିଦିନ ହେବ ବନ୍ଦ ଅଛି । ହାତରେ ତା କପ୍ ବି କୌଣସି ଦିନ ସେ କରିନାହାନ୍ତି । କିଛିଦିନ ତଳେ ମୁଣ୍ଡ ବୁଲାଇ ଦେବାକୁ ଡାକିଲେ ପାଖକୁ ନେଇ ଯାଇଥିଲେ ମିସେସ ମହାନ୍ତି । ଚେକଅପରୁ ଜଣାପଡ଼ିଲା, ହାଇ ବ୍ଲଡ୍ ପ୍ରେସର ସାଙ୍ଗକୁ ଡାଇବେଟିସ୍ । ତା'ପରଠାରୁ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ ରେଗୁଲାର ମେଡିସିନ୍ ନେବା, ଠିକ୍ ସମୟରେ ଉପଯୁକ୍ତ ଡାଏଟ୍ ନେବା ଛଡ଼ା ଏ ଖଟଟା ହେଉଛି ତାଙ୍କର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ବାନ୍ଧବୀ । ବୟସ ସାଠିଏ ପାଖାପାଖି ହେଲାଣି । କେବେକେବେ ଅଣ୍ଡା କିମ୍ବା କୁର ଛଡ଼ା ତାଙ୍କର ଆଉକିଛି ରୋଗ ନଥିଲା । ହେଲେ କିଛିଦିନ ହେବ ଶାରୀରିକ ଅସୁସ୍ଥତା ସହ ମାନସିକ ଅସୁସ୍ଥତା ବି ବଢ଼ିଯାଇଛି । ଗୋଟେ ଦିନ ତାଙ୍କୁ ଗ୍ରାସକରିଛି, ସେ ବୋଧହୁଏ ଆଉ ବଞ୍ଚୁଥିବେ । ସେଥିପାଇଁ ପୁଅଝିଅଙ୍କ ପାଖକୁ ଘନଘନ ଫୋନ୍ କରୁଛନ୍ତି । କିଏ ଯେତେ ବୁଝାଇଲେ ବି ମନ ତାଙ୍କର ବୁଝୁନି । ସମସ୍ତଙ୍କର ସେଇ ଏକା ଦିଆ, ଔଷଧ ଖାଇ ଟିକେ ରେଖ ନେଲେ ସୁଗାର ଆଉ ବୁଡ଼ ପ୍ରେସର ଦିନା ଯାକ ନରମାଳ ହୋଇଯିବ ।

ଦୁଇ ପୁଅ, ଦୁଇ ଝିଅଙ୍କୁ ନେଇ ସଂସାର ମିସେସ ମହାନ୍ତିଙ୍କର । ହେଲେ ଏ ରୋଗ ସମୟରେ କେହିହେଲେ ପାଖରେ ନାହାନ୍ତି । ଯଦି ସେ ମରିଯାନ୍ତି ତେବେ କ'ଣ ହେବ ତାଙ୍କର ଏତେ ଧନସମ୍ପତ୍ତି, ବ୍ୟାଙ୍କ୍ ବାଲାନ୍ସ ଆଉ ଏ ବିଶାଳକାୟ ବଙ୍ଗଳା । ଆଉ ସର୍ବୋପରି ତାଙ୍କର ଅତି ପ୍ରିୟ ଗହଣାବାବୁଟି । ଶାଶୁଘରକୁ ବାହାହୋଇ ଆସିଥିଲେ ମାତ୍ର ଷୋ'ନ ବର୍ଷ ବୟସରେ । ବାପଘରୁ ଆଣିଥିବା ସବୁ ଅଳଙ୍କାର ନିଜେ ନ ରଖି ଶାଶୁଙ୍କୁ ଦେଇଥିଲେ ରଖିବା ପାଇଁ; ମା' ପଶତର ଆଶୁଛାଡ଼ି ଶାଶୁଘରେ ଶାଶୁଙ୍କ ପଶତରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଯାଇଥିଲେ । ଶାଶୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ମନତାରେ ବାନ୍ଧି ନେଇଥିଲେ ତାଙ୍କ ମନ । ଦୁଇଟି ଛୁଆର ମା ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶାଶୁ ଛାଡ଼ି ନଥିଲେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହିତ ଚାକିରି ଜାଗାକୁ ; କହିଲେ କୁହନ୍ତି ତୁ ତ ସରକାରୀ ଅଫିସରେ ହୋଇଛୁ । ତତେ ଚାକର, ପୂଜାରୀ, ମାଳା, ଘର ସବୁ ମିଳିଛି ତୋର ଅବିଧା କ'ଣ । ମୋ ବୋହୂ ସେଠି ଏକ୍ସିଟିଆ । ପିଲା ଦିଟାକୁ ଧରି କେମିତି ଚଳିବ । ତେଣୁ ଲଜ୍ଜା ଥିଲେ ବି ସ୍ୱାକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନ ନେଇ ଫେରି ଯାଆନ୍ତି ନିଜର କର୍ମସୂଚିକୁ ମିଶର ମହାନ୍ତି । କିଛିଦିନ ଭିତରେ ମା ବି ପୁଅର ମନବୁଝି ଅବକାଶି ନାହିଁ ବୋହୂକୁ; ହେଲେ ଏକ୍ସିଟିଆ ନୁହେଁ ଶାଶୁଙ୍କର ଆଶୁରେ ପ୍ରତିପାଳିତ ହେଉଥିବା 'ରୁଦ୍ର' ଆଉ 'କୁନି' ସ୍ୱାମୀ-ସା ହୁଏତ ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଛାଡ଼ନ୍ତି । ଆଉ ସେବେଠାରୁ ଏ ଦୁଇଜଣ ଘରର ସବୁକାମ ସାଙ୍ଗକୁ ପିଲାମାନଙ୍କ କାମ ଆପଣା ଛାଏଁ କରିଚାଲିଛି । ବଡ଼ ପୁଅଝିଅଙ୍କ ତଳେ ସାନ ପୁଅଝିଅ ଦୁଇଟା, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପାଳିଛନ୍ତି ଏଇ ରୁଦ୍ର ଓ କୁନି ସହାୟତାରେ ମିସେସ ମହାନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ମିସେସ ମହାନ୍ତି କେବେ କିଛି ଦେବାକୁ ଚାହିଁଲେ ସେମାନେ କୁହନ୍ତି ତମେ ତ ଆମର ମା-ବାପା, ଆମେ ସବୁକଥା ତ ବୁଝୁଛୁ, ଗାଁରେ ମା' ସାଗଣିତ ଆମକୁ ସବୁ ଦେଇଛନ୍ତି । ସେତେ ଚକା, ପଇସା ଗୋଟାଏ କ'ଣ ! ଏମିତି ଆପଣା ପଶରେ ସ୍ୱାମୀ-ସା ଦୁଇଜଣ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବଡ଼ କରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କରି

ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ପିଲାଛୁଆ ନଥିବାର ଦୁଃଖକୁ ସେ ଦୁହେଁ ପାସାରି ପକାନ୍ତି । ଶାଶୁଘରୁ ଆସିବାବେଳେ ଏଇ ରୁଦ୍ର, କୁନି ଦୁଇଜଣଙ୍କ ଛଡ଼ା ଆଣିଥିଲେ ଶାଶୁ ଦେଇଥିବା ଗୋଟେ ବଡ଼ ପିତଳ ଗହଣା ବାନ୍ଧ । ସେଥିରେ କେ ମଧ୍ୟ ବାଧ୍ୟରୁ ଆଣିଥିବା ସମସ୍ତ ଗହଣାସହ ଆହୁରି ପ୍ରାୟ ସେତିକି ଗହଣା ଶାଶୁ ଭରି ଦେଇଥିଲେ, କହିଥିଲେ ସାବଧାନରେ ରଖିବୁ । ସେବେଠୁ ଏହି ଗହଣାବାବୁ ସହ ତାଙ୍କର ସମ୍ପର୍କ ଅତି ନିକଟ । ନୂଆ ଆଇଡ଼େ଼ ଡିଆରି କରି ଖୁଆନ୍ତି । ତଥାପି ତାଙ୍କ ଦୁଇପୁଅ ତାଙ୍କର ଇଞ୍ଜିନିୟର । ହେଲେ ଦୁଇଜଣ ଯାଇ ବାହାହେଲେ ତାଙ୍କ ନିଜ ପସନ୍ଦର ଅଣାଠିଆ ଝିଅ ଦୁଇଟିକୁ, ତାଙ୍କରି ସହକର୍ମୀମାନଙ୍କୁ; ସେ ବାବଦରେ ଭାରି ଦୁଃଖ ତାଙ୍କର । ନିଜ ବୋହୂ ଦେବର କଥା ଭାବି କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଏମିତିରେ ବୋହୂ ଦୁଇଜଣ ଦେଖିବାକୁ ସୁନ୍ଦର । ତାଙ୍କିରା କଲେ ମଧ୍ୟ ରୁହକର୍ମ ନିପୁଣା । ଘରକୁ ଆସିଲେ ତାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରାୟତଃ ଉପାଦା ଭାଷାରେ କଥା ହୁଅନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଖାଇବା, ପିଇବା କୁନିଠାରୁ ବୁଝି ନିଜେ ଡିଆରି କରି ଦିଅନ୍ତି । ଅନେକ ନୂଆ ମନ ବୁଝେନି, କେମିତି ଗୋଟେ ପର ପର ଭାବ ଆବୋରି ବସେ ତାଙ୍କୁ । ଅନେକ ଥର ସେମାନେ ତାଙ୍କିଲେ ବି ପୁଅ ବୋହୂଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ସେ ଯାଇପାରନ୍ତିନି ସେମାନଙ୍କ ଘରକୁ । ମିଶର ମହାନ୍ତି ଥଣା କରି କୁହନ୍ତି ତମେ ତ ତମ ବୟସ ବେଳଯାକ ତୁମ ଗହଣା ବାନ୍ଧ ଜରିକି ରହିଲ, ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ବି କୁଆଡ଼େ ବାହାରିଲିନି । ଅନେକଥର କହିଛି ବାବୁଟାକୁ ଲକରରେ ରଖିଦେବା ଚାଲ, ହେଲେ ଶୁଣିନି କେବେ ବିନେ ମୋ କଥା । ଜୀବନଟା ସାରା ଏଇ ବାନ୍ଧର ମୋହର ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଲା ।

ଆଜି ଭାବୁଛନ୍ତି ମିସେସ ମହାନ୍ତି - ସତରେ କେତେ ସତ ତାଙ୍କର ସ୍ୱାମୀ, ଏ ବୁଢ଼ା ବୟସରେ ବି କିଛିଦିନ ଅନ୍ତରରେ ଗହଣାଗୁଡ଼ିକୁ ଖୋଲି ଦେଖିବାରେ ତାଙ୍କର ଅପାର ଆନନ୍ଦ । ଝିଅ ଦୁଇଟି ତାଙ୍କର ବାହା ହୋଇଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ମନ ମୁତାବକ ଗହଣା କିଣି ଦେଇଛନ୍ତି । ହେଲେ ତାଙ୍କ ଗହଣାକୁ ସେ ସେମିତି ସୁରକ୍ଷିତ ରଖୁଛନ୍ତି । ଆଜି ତାଙ୍କର ନିଜ ଉପରେ ଭାରି ରାଗ ହେଲା । ସବା ସାନ ଝିଅ ତାଙ୍କର ଭାରି ଗେଲ ବସେ । ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ସ୍ନେହ ମମତା ପାଇ ପାଠ ପଢ଼ି ବିଶେଷ ଧ୍ୟାନ ଦେଉନଥିଲା, ହେଲେ ପାଠ କରି କରି ଯାଉଥିଲା । କଲେଜରେ ପଢ଼ିଲା ବେଳେ ନିଜ ଶରୀରକୁ ସଜେଇ ହେବାକୁ ଭାରି ଭଲପାଏ । ମା'ର ହାର, ଖରୁ ପିନ୍ଧି ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ପାର୍ଟି, ପିକନିକ ଚାଲିଯାଏ । ସେଇ ଚାପସରି ହାର ଆଉ ପଥର ବସା ଖରୁ କେତେ ସୁନ୍ଦର ମାନେ ତାଙ୍କ ଝିଅକୁ । ପି.ଜି.ନସରୁଣୁ ଆଇ.ଏ.ଏ.ଏ. ପ୍ରଶାସନେ କୁଟିଗଲା, ଆଉ ଝିଅ ତାଙ୍କର ବାହା ହୋଇ ଶାଶୁ ଘରକୁ ଚାଲିଗଲା । ବଡ଼ ଝିଅ ତାଙ୍କର ବାହା ହୋଇଛି । ସାଧୁସୁଖ ଅଛି । ସବୁଦିନେ ସେ ପୁସ୍ତକ କାଟ ଟିଏ; ବନ୍ଦ-ପାଠ-ନିସର୍ବରେ ସବୁବେଳେ ମାତି ଥାଏ । ତାଙ୍କରି ପସନ୍ଦର ପୁଅଟିଏ ସହିତ ତାକୁ ବାହା ଦେଲେ

। ହେଲେ ସେଇ ଚାକିରୀ ଯେଉଁଠି ଝିଅ, କୁଲି ସବୁବେଳେ ଅଲଗା ଅଲଗା ରହିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି । ଦୁଇଟି ଛୁଆ ଧରି ଝିଅ ପ୍ରାୟ ଏକା ରହେ । କେତେ ଅଳି କରେ ମଝିରେ ମଝିରେ ତା ପାଖରେ ରହିବା ପାଇଁ, ହେଲେ ସବୁଥର ସେ ଏତେଇ ଯାନ୍ତି କିଛି ବାହାମା କରି ।

ପଛକଥା ସବୁ ଏମିତି ମନେ ପଡ଼ୁଛି ମିସେସ ମହାନ୍ତିଙ୍କର । ଭାବୁଛନ୍ତି ମେଡିସିନ୍ ଖାଇ ରୋଗଟା କିଛିଟା ଆରମ୍ଭକୁ ଆସିଲେ ଆଗ ବଡ଼ଝିଅ ଘରେ ତା' ପାଖରେ ମୋର ଖଣ୍ଡେ ରହି ଆସିବେ । ତା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ମା ଦେଇଥିବା ରୋଗେ ସୁନ୍ଦର ହାର କାଢ଼ି ରଖିଲେ । ସାନଝିଅ ପାଇଁ ତା ପସନ୍ଦର ଗହଣା କିଛି କାଢ଼ି ରଖିଲେ, ତା ଶାଶୁ ଘର ଏଇ ସନ୍ଦରରେ । ଆଉ ଆଠଦିନ ପରେ ସେ ଦିଲ୍ଲୀକୁ ଚା ଶାଶୁଘରକୁ ଆସିବ । ଦୁଇ, ଚାରିଦିନ ଶାଶୁଘରେ ରହି ଏଥର ପୁରା ଛୁଟିଟା ମା ପାଖରେ ରହିବ । କୁଲି ଆଗ ଦିଲ୍ଲୀ ଫେରିଯିବେ, ପଛରେ ନାତି ଆଉ ଝିଅ କିଛିଦିନ ପରେ ଯିବେ । ଏମିତି ସବୁ ଭାବୁ ଭାବୁ କେତେବେଳେ ସନ୍ଧ୍ୟା ହୋଇଗଲାଣି ।

କୁନିର ଚାକର ସେ ପ୍ରକୃଷ୍ଟିତ ହେଲେ । ବିନା ଚିନିର ଚା କପ୍ ଧରି କୁନି ଚାକୁଥିଲା, ବୋହୂ ମା ତା ଚା ପି ଦିଅ । ଏଥର ମନ ଭଲ କରି ଖୁସିରେ ରୁହ । ବାବୁ ରିପୋର୍ଟଟା ଆଣିଛନ୍ତି । ଏବେ ତମର ସୁଗାର ପ୍ରାୟ ଠିକ୍ ହୋଇଗଲାଣି । କାଲିଠୁ ବାବୁଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ସକାଳେ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସବୁଦିନେ ଚାଲିବାକୁ ଯିବ । ଦେଖିବେ ରୋଗ ଆଉ ପାଖ ମାତିବ ନାହିଁ ।

ଏବେ ଏବେ ମିଶର ମହାନ୍ତି ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଆଗ ଅପେକ୍ଷା ଆହୁରି ଯତ୍ନଶୀଳ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଆଗରୁ ଆଠଟାରେ ଉଠି ଦିନ ନଅଟା ଯାଏଁ ଖବର କାଗଜରେ ମୁହଁ ମାତିବା ମଣିଷଟା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଭୋର ପାଞ୍ଚ ଟାହୁଁ ଉଠି ତାଙ୍କୁ ଉଠାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଦିନସାରା ଅଧିକାଂଶ ସମୟ ଭଲର ଏକାଠି ଗପସପ କରି ଅତିବାହିତ କରୁଛନ୍ତି । କିଛି କିଛି ଦିନ ଅନ୍ତରରେ ଦୁଇଝିଅ ତାଙ୍କର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଧରି ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଘର ତାଙ୍କର ବନବନ୍ଧୁ ହୋଇଛନ୍ତି । ଦୁଇଝିଅକୁ ତାଙ୍କ ମନ ମୁତାବକ ଗହଣା କାଢ଼ି ନିଜ ହାତରେ ପିନ୍ଧାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ବଡ଼ଝିଅ ତ ସବୁବେଳେ ନିର୍ବିକାର । ମା'ର ଖୁସି ଦେଖି ସେ ବି ଭାରି ଖୁସି ହେଉଛି । ସାନଝିଅ ମାନ ଗହଣା ପିନ୍ଧି ମୁତାପତିଟି ଭଳି ଘର ବାହାରେ ଘୁରି ବୁଲୁଛି । ଆଜି ମନ ଭାରି ହାଲକା ଲାଗୁଛି । ଅବଶ୍ୟ ଗହଣା ସହିତ ବାବୁଟିକୁ ମିଶର ମହାନ୍ତିଙ୍କୁ ଦେଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଲକରରେ ରଖିଦେବା ପାଇଁ । ଆଉ କ'ଣ କାମ ତାଙ୍କ ଏ ଗହଣା ଗୁଡ଼ିକର, ଯାହା ରହିଲା ବୋହୂମାନଙ୍କ ପାଇଁ । ଏଥର ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ତଥା ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନକୁ ନିସର୍ବରେ ବୁଲିଯାଇ ପାରିବେ । ପୁଅମାନେ ଦୀର୍ଘ ଚିନି-ଚାରି ବର୍ଷ ହେଲା କେହି ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିନାହାନ୍ତି । ମନଟା ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଛଟପଟ ହୋଇଉଠିଲା । ଫୋନ୍‌ରେ ନିୟମିତ କଥାହେବା, ଭିଡିଓ କଲ୍ କରି ଫୋନ୍ ସ୍ତ୍ରନ୍ଦରେ ଦେଖିବାରେ ତାଙ୍କର

ରାଜ ଚରଣ ଦାସ

ମନ ପୁରୁଣାଥାଏ । ଏତିକିବେଳେ ବଡ଼ ବୋହୂର ନୟର ଦେଖି ଫୋନ୍ ଉଠେଇଲେ ମିସେସ ମହାନ୍ତି । ସେପପୁ ବୋହୂ କହୁଥିଲା, ମା' ଆମେ ସମସ୍ତେ ପୁନିଜା କରି ଏଥର ଆପଣଙ୍କ ବିବାହ ବାର୍ଷିକୀ ଏକାଠି ଘରେ ପାଳିବୁ । ସେଇଥିପାଇଁ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କ ଭଲମନ୍ଦ ଦେହ ପା' କଥା ପଚାରି ବୁଝିଥିଲା ବଡ଼ ବୋହୂ ।

ଆଜି ତାଙ୍କର ବିବାହ ବାର୍ଷିକୀ । ଘରେ ଖାସ୍ ସେଇଥିପାଇଁ ପୁଅ, ବୋହୂ, ଝିଅ, କୁଲି ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ହୋଇଛନ୍ତି । ଚିହ୍ନା ଜଣା ସାଙ୍ଗ ସାଥ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ । ତାଙ୍କର ଆଉ ମିଶର ମହାନ୍ତିଙ୍କର ଦାରି, ସୁସ୍ତ, ନିରାମୟ ଜୀବନ କାମନା କରି ତାଙ୍କୁ ନେଇ ପୁରା ଯାଇଥିଲେ ସମସ୍ତେ । ସନ୍ଧ୍ୟା ସୁଖା ଦିଅଁ ଦର୍ଶନ ସାରି ଫେରିଆସିଥିଲେ, ପିଲାମାନଙ୍କ ଆଗ୍ରହ ଦେଖି ଖୁସିରେ ଫାଟିପଡ଼ୁଥାନ୍ତି ମିସେସ ମହାନ୍ତି । ବୋହୂମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଥିବା ପର ଭାବି ଦୂର ହୋଇଯାଇଥାଏ, ତା ଜାଗାରେ କରୁ ନେଇଥାଏ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆପଣାର ଭାବ; ଯାହା ସାଏ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭାବି ପାରିନଥିଲେ । ଏହି ସମୟରେ ଅତି ଆଗ୍ରହରେ ଦୁଇଟି ଯାକ ବୋହୂ ତାଙ୍କର ମୁଖ କୁଣ୍ଡଳ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ସଜେଇ ଦେଲେ । କିଛି କହୁନାଆନ୍ତି ମିସେସ ମହାନ୍ତି । ଝିଅ, ବୋହୂଙ୍କ ଆଗ୍ରହ ତଳେ ପକେଇବାକୁ ଲଜ୍ଜା ହେଉନଥାଏ । ଝିଅ ଦୁଇଟି ଶେଷକୁ ତାଙ୍କର ଅତିପ୍ରିୟ ଅଳତା ଦୁଇ ଗାର ତାଙ୍କ ପାଦରେ ମାରିବାକୁ ଭୁଲିନଥିଲେ । ସବୁବେଳେ ପାଦ ତାଙ୍କର ଅଳତା ମୋଟା ହୋଇଥାଏ । ଶେଷକୁ ସାନବୋହୂ ଗହଣା ସେଟିଏ ଆଣି ତାଙ୍କୁ ପିନ୍ଧେଇ ଦେଲା । କହିଲା ମା' ଏ ହାର, କାନପୁଲ ଆଉ ରୁଡ଼ି ତୁମକୁ ଆମ ଦୁଇ ବୋହୂଙ୍କ ତରଫରୁ ଆଜିର ଉପହାର । ଲଞ୍ଜିଆ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ଆମେକିରାକୁ ଆମେ ଦୁଇଜଣ ଏ ହାରା ଅଳଙ୍କାର ଆପଣାକ ପାଇଁ କିଣିଥିଲୁ । ଗହଣାରେ ତୁମର ବହୁତ ଶୁଣା ଜାଣି ସୁଖା କେବେ କିଛି ଦେଇପାରିନଥିଲୁ । ସାନବୋହୂର କଥା ଶୁଣି ମିସେସ ମହାନ୍ତି ଭାବୁଥିଲେ ପ୍ରାୟତଃ କ'ଣ କେବେ ସମାପ୍ତୁ ଅଛି.....

